

ГЛАСЪ ОТЪ ГРАДА

С. 11

3.

София — 1928

ГЛАСЪ ОТЪ ГРАДА

ГЛАСЪ ОТЪ ГРАДА

3.

София — 1928

Гласъ отъ града.

„Гласъ на метежъ иде отъ града; гласъ отъ храма; гласъ на Господа, Който прави въздаяние на неприятелитъ си.“*)

Като четете 66. глава отъ пророкъ Исаия, вие ще се прѣнесете въ врѣмето прѣди 2500 години. Въ шестия стихъ отъ прочетената глава се изтъкватъ три различни положения: „Гласъ на метежъ иде отъ града; гласъ отъ храма; гласъ отъ Господа, Който прави въздаяние на неприятелитъ си“.

„Гласъ на метежъ иде отъ града“. Градътъ прѣдставлява материалния свѣтъ, съвкупность отъ всички материални нужди, които произвеждатъ сегашното стълкновение между хората.

„Гласъ отъ храма“. — Това е гласътъ на различнитъ религии въ свѣта, които сж раздѣлили човѣчеството. Това е гласътъ на хора съ разни религиозни убѣждения, които разискватъ върху въпроса, кое вѣрую въ свѣта е най-право.

„Гласъ отъ Господа, Който прави въздаяние на неприятелитъ си“. — Този е гласътъ на възвишеното, на Божественото, което туря нѣщата въ редъ и порядъкъ. Сега, запримѣръ, Господъ говори въ България. По какъвъ начинъ? — Чрѣзъ землетресенията. Който се интересува, какво нѣщо прѣдставляватъ землетресенията, ще знае, че Господъ говори чрѣзъ тѣхъ. Ученитъ казватъ, че такова разтърсване на земята, каквото сега стана, се е случвало само единъ пжтъ досега. Тѣ не

*) Исаия 66:6

съобщаватъ, по кое време е било първото раз-
търсване на земята, но казватъ, че нѣкога въ ми-
налото е било първото силно разтърсване на зе-
мята и сега е второто. Такива пропуквания на зе-
мята, като сегашнитѣ, се случватъ едва втори
пжтъ. Сегашнитѣ пропуквания заематъ голѣми раз-
стояния въ диаметръ, а на дълбочина достигатъ
около 25 клм.. Като правя своитѣ изчисления, на-
мирамъ, че грамадната енергия, която сегашното
землетресение произведе, се равнява на число, съ-
ставено отъ единица и 50 нули. Грамадна енергия
се разви при това землетресение! Ако тази енер-
гия се използва разумно, като електрическа енер-
гия, тя би могла да движи всички фабрики въ
свѣта, или би могла да освѣтява цѣлия свѣтъ
въ продължение на 10,000 години. Ако българитѣ
могатъ да я използватъ разумно, тѣ биха могли
да я изпратятъ по цѣлия свѣтъ и да станатъ най-
богатъ народъ въ свѣта. Богъ ги осигурява за
10,000 години, но българитѣ сами трѣбва да раз-
бератъ и съзнаятъ това благо, за да могатъ пра-
вилно да го използватъ. Ония отъ тѣхъ, които по-
страдаха отъ землетресението, излѣзоха вѣнъ на
палатки, треперятъ на дъжда и на студа и си каз-
ватъ: „Какво става? Какво значи това?“

Казвамъ: това е гласътъ на Господа. Отъ
редъ години проповѣдници имъ говориха, тѣлку-
ваха имъ Словото Божие, казваха имъ, че идатъ
времена на изпитания, но тѣ не искаха да чуятъ,
намираха, че тия проповѣдници били глупави, смах-
нати и т. н. Редъ учени имъ прѣдсказваха тия
времена, обаче, и за тѣхъ казваха, че тия учени
нищо не знаятъ, докато най-послѣ Господъ имъ
проговори и ги изпрати навѣнъ. Питамъ: сега въ
коя църква ще се молятъ хората? — Нѣма църк-
ва, въ която могатъ да се молятъ. Въ коя джамия
ще се молятъ? — И джамия нѣма, въ която мо-
гатъ да се молятъ. Страхъ ги е да влѣзатъ вжтрѣ.
Въ коя наука ще вѣрватъ? — Нѣма наука, на коя-
то могатъ да уповаятъ. Запитватъ ученитѣ, профе-

соритѣ, ще има ли още землетресения, или нѣма
да има повече. Отдѣ ще знаятъ професоритѣ?

— Сега Господъ разтрѣсва земята! Единственъ
Той знае, кога ще има землетресение. Ученитѣ,
за обяснение на землетресенията, изнесоха слѣдния
фактъ: причината на землетресения а се крие въ
грамадната енергия, която се произвежда отъ тър-
кането на частицитѣ на двѣтѣ голѣми плочи, съ
грамадни плоскости, които се движатъ една
срѣщу друга. Едната плоча е наречена фино-скан-
динавско-сибирска и се движи отъ сѣверъ къмъ
югъ; другата плоча е наречена африкано-арабско-
индустанска и се движи отъ югъ къмъ сѣверъ.
Казвамъ: тази грамадна енергия не се произвеж-
да отъ плочитѣ, но тѣ сами се движатъ, като ле-
дени планини, отъ Божествена сила, отъ Боже-
ствена енергия. Тѣ се намиратъ въ обятията на тази
сила и подъ нейния тласъкъ се движатъ въ двѣ
противоположни посоки една на друга. Защо ед-
ната плоча се движи отъ сѣверъ къмъ югъ, а
другата — отъ югъ къмъ сѣверъ? — Желанието
на цѣла Европа и на цѣла Азия е да бѣгатъ отъ
полуситѣ и да отиватъ къмъ екватора. Ученигѣ
хора трѣбва да направятъ изчисления, съ колко
километра Европа се е отдалечила отъ полюса.
Европа ще стане по-топъл материкъ. И двѣтѣ
плочи се движатъ къмъ екваторъ. Това е символъ,
знамение на времето. Съвременниятъ човѣшки
егоизъмъ, който е образувалъ високи снѣжни пла-
нини, е достигналъ вече върха на своето развитие.
И тия снѣжни планини днесъ трѣбва да се сто-
пятъ! И въ Писанието се казва, че всички ледени
планини ще се стопятъ. За кои ледени планини се
говори тамъ? — За леденитѣ планини, създадени
отъ мислитѣ и чувствата на човѣшкия егоизъмъ.

„Гласъ на метежъ иде отъ града“. — Това е
гласътъ на човѣшкия стомахъ, който разрѣшава
економическия въпросъ, какво ще ядемъ и какво
ще пиемъ, какъ ще се обличаме, въ каква кжща
ще живѣемъ и т. н. Всичко това е необходимо, но

тия въпроси сж външни. Има важни, съществени въпроси, които стомахът не може да разрѣши.

„Гласъ отъ храма“. — Това е гласътъ на човѣшкото сърце. Всѣки човѣкъ иска да бжде обичанъ. Право е това. Защо? Когато човѣкъ е обичанъ, животътъ му добива смисълъ. Като обичашъ, ти осмисляшъ живота си; когато хората те обичатъ, тѣ осмислятъ твоя животъ. Това подразбира, че хората ти създаватъ условия да направишъ нѣщо. Защо е необходима обичта за човѣка? — Обичта е ограда на човѣшката градина, въ която хубавитѣ плодни дървета, посадени отъ памети-вѣка, ще могатъ да растатъ и да се развиватъ правилно. Ето защо, всѣки човѣкъ, който не е обичанъ, нищо не може да създаде. Обаче, не е достатъчно само да бждешъ обичанъ, но и ти самъ да обичашъ. Защо? — Да обичашъ другитѣ, значи да сѣнешъ отъ тия хубави плодни дървета въ твоята градина. Какво ще се ползувашъ, ако градината ти е хубаво заградена, но не си посѣлъ въ нея нито едно плодно дръвче? — Тя ще бжде пълна съ тръне и бодили. Или, какво ще се ползувашъ, ако си посѣлъ въ градината си хубави плодни дървета, но не е заградена? — Всички животни, които те заобикалятъ, всички противодѣйстващи сили на твоео развитие ще влѣзатъ въ градината ти и ще изядатъ всичко.

И тъй, съврѣменитѣ народи въ цѣла Европа трѣбва да съзнаятъ, като главни фактори въ живота си, слѣднитѣ двѣ положения: всѣки народъ да проявява любовта си къмъ другитѣ народи, но и тия народи отъ своя страна да проявяватъ любовта си къмъ дадения народъ. Днесъ Богъ изпитва любовта на европейскитѣ народи къмъ българитѣ, като имъ казва: „Много е дадено на васъ, сега идете вие да помагате!“ Съврѣменното човѣчество се нуждае съ честни управници, отъ честно духовенство. Тѣ сж поставени отъ Бога да управляватъ, да ръководятъ хората, затова носятъ на съвѣстѣта си голѣма отговорност. Прѣдъ

кого? — Има една властъ въ свѣта, прѣдъ която тѣ ще даватъ отчетъ. Всички тия хора трѣбва да знаятъ, че тѣ не сж главнитѣ фактори въ свѣта. И за тѣхъ има затвори и сѣдилища, както и за обикновенитѣ хора. Ако нѣкой министъръ не изпълни длъжността си, както трѣбва, и за него има сѣдъ и затворъ; и той е отговоренъ за дѣлата си. Тѣ създаватъ едни закони, други анулировать, но дохожда день, когато ще се намѣрятъ въ затвора, дѣто ще имъ кажатъ: „Опитайте сега върху себе си законитѣ, които вие сами създадохте!“ Да бждешъ министъръ въ нѣкоя държава, то е равносилно на това, да свършишъ университетъ. Всѣки разуменъ министъръ трѣбва да знае, че е отговоренъ за своитѣ дѣла. Той трѣбва да знае още, че законитѣ, които създава, засѣгатъ и него самия. Проповѣдвашъ нѣкое учение. Ще знаешъ, че това учение засѣга и тебе. Всички философи — отъ миналото и настоящето — твърдятъ, че въ живота, между всички нѣща, съществува вжтрѣшна връзка.

„Гласъ отъ Бога, Който дава въздаяние на неприятелитѣ си“. — Това е гласътъ на Божественото, което говори въ всѣки човѣкъ. Най-първо човѣкъ трѣбва да бжде честенъ и справедливъ! Да бждешъ честенъ, значи да служишъ на себе си, на своята личностъ, на човѣшкото. Да бждешъ справедливъ, значи да служишъ на Божественото начало въ себе си, на Бога. Само така човѣкъ може да се ползува отъ богатата, които Богъ му е далъ. За да може човѣкъ да опита богатата, които храната му дава, той трѣбва да има здравъ стомахъ; за да може да опита богатата, които облѣклото му дава, той трѣбва да има здраво тѣло. Какво е прѣдначението на човѣшкия стомахъ? — Стомахътъ трѣбва добръ да смила храната и правилно да използва образуванитѣ въ него хранителни сокове. Ако човѣкъ мисли, че трѣбва да яде за удоволствие, да стане пълень, той не е използвалъ добръ своя стомахъ. Има хора, които

тежатъ 80 — 100 — 150, а понѣкога достигатъ и до 250 клгр. тежестъ. Питамъ: защо имъ е толкова месо? Казватъ за нѣкого: този човѣкъ е тежъкъ. Добрѣ е човѣкъ да бжде тежъкъ, но при дадени условия. Да бжде тежъкъ, когато ходи по земята, тази тежестъ има смисълъ; но когато падне въ водата, тази тежестъ е опасна. Още по-опасно е, когато нѣкой човѣкъ падне отъ високо, отъ нѣкой аеропланъ. Ако двама души съ различни тежести, единиятъ тежи 100 клгр., а другиятъ единъ грамъ — паднатъ отъ височина 5 — 10 клм. отъ нѣкой аеропланъ, кой отъ тѣхъ ще се избави отъ смъртта? — Разбира се, че онзи ще се избави, който тежи единъ грамъ.

Когато се казва, че хората трѣбва да се обичатъ, ние подразбираме, че тѣ трѣбва да се облѣкатъ въ Божественъ животъ. Казвате: богатитѣ хора се обличатъ добрѣ. Богатството не седи само въ паритѣ. Тия богати хора не се считатъ за разумни само затова, че иматъ срѣдства, пари. Истински богати хора сж тия, които иматъ съдържание. Тѣхното богатство днесъ може да е въ потенциално състояние, но единъ день тѣ ще разполагатъ съ милиони. Тия хора, които цѣлъ животъ мечтаятъ за богатство, мязатъ на онзи циганинъ, който, като турилъ на главата си гърне съ млѣко за проданъ, започналъ да си мечтае: „Ще продамъ млѣкото и съ паритѣ, които спечеля, ще си купя яйца; отъ яйцата ще се излюпятъ пиленца. Като пораснатъ пиленцата, ще ги продамъ, и съ паритѣ отъ тѣхъ ще си купя една патица, която слѣдъ врѣме ще има малки патенца. Като пораснатъ патенцата, ще ги продамъ и съ спечеленитѣ отъ тѣхъ пари ще си купя единъ волъ. Слѣдъ врѣме и него ще продамъ и ще си купя единъ конь. Послѣ ще се облѣка хубаво, ще се кача на коня и по пжтя си ще срещна царската дъщеря, която ще се влюби въ мене. Ще се оженимъ, ще ни се родятъ дѣчица, които ще ни радватъ.“ Тѣй увлеченъ въ мечтитѣ си, той подскочилъ, гърне-

то съ млѣкото паднало отъ главата му и се счупило. Сега вече той останалъ по-бѣденъ, отколкото билъ по-рано. Хубаво нѣщо сж мечтитѣ, но други сж мечтитѣ на хора, родени богати, които разбиратъ сжщината на живота. Обаче, да мечтае човѣкъ, като този циганинъ, това е заблуждение. Има хора, които отпослѣ ставатъ богати, а има такива, които се раждатъ богати. Тия послѣднитѣ сж царски синове, които считатъ цѣлия козмосъ като условие за своето развитие.

„Гласъ на Господа, Който дава въздаяние на неприятелитѣ си.“ Като говоримъ за гласа на Господа, разбираме положението на разумнитѣ хора, които осмислятъ всички нѣща и отдаватъ право на всички сжщества. Не е достатъчно човѣкъ само да мисли правилно, но и да живѣе правилно; не е въпросътъ, дали живѣе добрѣ, или не живѣе добрѣ, важно е да живѣе. Благородството на човѣка седи въ тоза, да бжде справедливъ. Справедливостъта не подразбира строгостъ. Справедливиятъ човѣкъ е строгъ първо къмъ себе си и казва: „Азъ трѣбва да възприема Божията Любовь и отъ придобитото благо да дамъ и на своитѣ ближни.“ По този начинъ човѣкъ може да разчита и на любовта на своитѣ ближни. Нѣкой пита: „Защо трѣбва да обичамъ?“ — За да оградилъ градината, въ която си сѣлъ. — Ами защо трѣбва хората да ме обичатъ? — За да се създадатъ благоприятни условия за растежа на всичко, което си посѣлъ въ градината.

Казвамъ: когато човѣкъ се проникне отъ тѣзи двѣ положения — да бжде обичанъ и да обича — той ще може да изяви Божията Любовь на земята. Тогава и Богъ ще живѣе въ всѣки човѣкъ. Дойде ли Божествената Любовь у човѣка, той е готовъ вече на всички жертви, малки и голѣми. Не е ли готовъ човѣкъ на жертви за Бога, той ще се намѣри въ голѣми противорѣчия: ще се ражда и умира, ще бжде младъ и ще остарѣва, ще изгубва смисъла на живота си и т. н. Живѣе

ли човѣкъ въ Божията Любовь, той постепенно се приближава къмъ закона на безсмъртието. Законътъ на безсмъртието поставя всички хора подъ еднакъвъ знаменателъ. Когато при мене дойде нѣкой мой приятелъ, азъ ще постѣпя съ него тъй, както съ себе си: отъ моята чаша нѣма да пие, на моето легло нѣма да спи, отъ моето ядене нѣма да яде, но за моя приятелъ ще имамъ специална чаша, специално легло, специална храна — всичко ще бѣде най-хубаво и приготвено специално за него. Колкото мои приятели дойдатъ, за всички ще имамъ специални чаши, завивки, легла, храна и т. н. За всѣки мой приятелъ ще имамъ нови нѣща. Това изисква Божествениятъ животъ. Употрѣбите ли една чаша два пѣти, ще чуете гласъ, който иде отъ града, гласъ на метежъ. Употрѣбите ли една чаша три пѣти, ще чуете гласъ отъ храма. Употрѣбите ли най-послѣ една чаша четири пѣти, ще чуете гласъ отъ Господа, Който ви казва, че не разбирате Неговитѣ закони.

И тъй, когато съврѣменнитѣ хора се намѣрятъ въ противорѣчия, веднага започватъ да търсятъ Бога, като ходятъ по църкви, палятъ свѣщи и т. н. Обаче Богъ казва: „По този начинъ вие не може да разрѣшите противорѣчията на вашия животъ. Вие трѣбва да измѣните чувствата и мислитѣ си“. — Какъ? — Като вървите паралелно съ моитѣ чувства и мисли и като постѣпвате тъй, както азъ постѣпвамъ. Днесъ всички живѣемъ въ Божията Любовь. Всичко, което виждаме на небото — слънцето, мѣсеца, звѣздитѣ — всичко това е проявената Божия Любовь, Която казва: „Азъ създадохъ всичко заради васъ. Посѣйте най-красивото и най-великото въ своитѣ градини и ще се ползвате отъ всички Мои блага.“ Но какво казватъ на това отгорѣ съврѣменнитѣ хора? — Тѣ искатъ всичко да имъ се докаже. Учениитѣ хора — геолози, биолози, астрономи и други — искатъ да имъ се докаже, че наистина цѣлата вселена е създадена отъ Бога и търсятъ, дѣ е Неговиятъ

прѣстолъ. Казвамъ: това е гласъ на метежъ, който иде отъ града. Много отъ съврѣменнитѣ учени и философи сж хора на физическия животъ, хора на стомаха. Какво казватъ религиознитѣ? — Братство, братство, но сиренето трѣбва да се купува съ пари. Така е, паритѣ сж нужни въ живота, нищо не се дава даромъ, но въ свѣта трѣбва да сжществува правилна обмѣна.

Христосъ казва: „Даромъ сте приели, даромъ давайте!“ Това се отнася до богатата, които идатъ отъ Бога, но по отношение богатата на хората, трѣбва да сжществува правилна обмѣна. Има хора, които обичатъ само да взиматъ, а нищо не даватъ. Ние наричаме тия хора „щерни“. Въ този случай, имаме два вида хора: щерни и извори. Ако нѣкой човѣкъ е щерна, въ него ще се налѣе извѣстно количество вода, която слѣдъ врѣме ще се излѣе и ще трѣбва отново да се пълни. Остане ли тази вода за по-дълго врѣме въ него, тя ще се развали. Ако пъкъ нѣкой човѣкъ е изворъ, той постоянно ще тече, и водата въ него винаги прѣсна ще бѣде. Какво щастие, какъвъ животъ иматъ тия хора, които мязатъ на щерни? Тѣ се осигуряватъ, пълнятъ щернитѣ си съ вода, но до кога ще трае това осигуряване? Утрѣ заминатъ за другия свѣтъ и виждатъ, че никаква осигуровка не може да ги спаси. По този начинъ всѣки човѣкъ ще бѣде повиканъ за другия свѣтъ и ще разбере, че съ своята философия не е придобилъ нищо.

Единъ день българскиятъ царъ попада между простото население нѣйдѣ изъ България, и една бабичка се приближава къмъ него и започва да се оплаква отъ положението си: „Синко, много бѣдствуваме, рискуваме да умремъ отъ лишения и сиромашия.“ — Нищо, бабо, ще се справи работата, не се безпокой! Ама ще измремъ отъ гладъ. Питамъ: защо е този страхъ отъ смъртта? Какво лошо има въ това, че ще умремъ? Въпросътъ не седи въ това, че ще умремъ, но да умремъ като

разумни същества, които могат да обичат и да бждат обичани,

Ще ви приведа единъ примѣръ изъ живота на българскитѣ учители, случилъ се въ нѣкой отъ провинциалнитѣ градове. Единъ отъ учителитѣ въ този градъ изпраща свой ученикъ при учителката на сжщото училище, дѣто и той прѣподавалъ, да го сватосва. Ученикътъ отива при учителката и започва да ѝ говори за добрината, за красотата на своя учителъ и т. н. Учителката го изслушва и слѣдъ това го запитва: „Защо ми говоришъ за учителя си, а не говоришъ за себе си?“ Значи, учителката се влюбила въ ученика, а не въ учителя. Така и нашитѣ съврѣмenni философи говорятъ за природата, за Бога, за всичко това, което не знаятъ, но нищо не говорятъ за себе си. Казвамъ: дали свѣтътъ е добръ създаденъ или не, не се занимавайте съ тия въпроси. Говорете за себе си! Не ставайте сватове на хората, не се наемайте да ги жените! Всѣки човѣкъ е въ състояние самъ да се ожени. Работата на ученика не седи въ това да жени учителя си. Учителътъ, който го учи, самъ може да се ожени. Защо учителътъ изпраща своя ученикъ да го сватосва? — Той искалъ да му даде единъ урокъ, и по този начинъ да го изпита. Учителката пѣкъ казва на ученика: „Азъ не мога да се ожена за учителъ, който изпраща своя ученикъ да го сватосва“.

Питамъ: кой ще ни покаже сега пжтя? Дѣцата ли ще дойдатъ? Синветѣ ли ще учатъ бацитѣ си? Дъщеритѣ ли ще учатъ майкитѣ си? Ученицитѣ ли ще учатъ учителитѣ си? Ние ли ще учимъ Бога, какво трѣбва да прави? Нѣкой пита: защо Господъ създаде свѣта? Казвамъ: азъ ще ви отговоря, защо Господъ създаде свѣта, но вие ми кажете, защо страдате отъ ставенъ ревматизмъ, защо имате невралгия въ лѣвото полушарие на мозъка си, защо сте кжсогледъ, защо сърцето ви е пълно съ умраза и т. н.? Ако можете да отговорите на тѣзи въпроси, вие имате положителна

философия въ живота си. Човѣкъ трѣбва да знае причинитѣ за всичко това, не е достатъчно само да каже, че така е роденъ. Той трѣбва да прѣвърне тия отрицателни величини въ положителни. Всѣка положителна и отрицателна величина въ свѣта има свой произходъ. Ако между двама души се зароди умраза, има причини за това. Умразата се ражда между двѣ еднакви величини съ еднакви стремежи, но въ противоположни посоки. Напримѣръ, двѣтъ голѣми плочи на земята се движатъ въ противоположни посоки, като се стремятъ къмъ екватора, при което се произвежда това голѣмо сътресение на земнитѣ пластове. Силитѣ на тѣзи двѣ плочи сж въ голѣма вжтрѣшна борба помежду си. Слѣдователно, когато двама души се движатъ отъ своитѣ полюси къмъ екватора, непременно ще се създаде вжтрѣшна умраза, едно вжтрѣшно сътресение.

„Гласъ на метежъ иде отъ града; гласъ отъ храма“. Ако съврѣмenniитѣ религиозни хора се помолятъ и землетресението спре, тѣ ще кажатъ на проститѣ и на нерелигиознитѣ хора: „Виждате ли, щомъ се помолихме ние, и землетресението се прѣкрати. Ако не бѣхме ние, положението ви щѣше да бжде лошо. Затова, вие трѣбва да ни слушате“. — Не е така. Всѣки човѣкъ, всѣки народъ трѣбва да бжде самъ за себе си свещеникъ и да се моли на Бога. Това изисква новата религия! Това изисква разумниятъ животъ! Мнозина казватъ: „Ние сме учени хора, не е достойно за насъ да се молимъ.“ Казвамъ: който не се моли, не може да се нарече човѣкъ. Слѣдъ землетресението, нѣкой ученъ обяснявалъ на слушателитѣ си, какъ става землетресението, кои сж причинитѣ за землетресенията и т. н.. Той разказвалъ, какъ се огъвали пластове, но въ този моментъ станало землетресение, и този ученъ прѣвъ избѣгалъ навънъ и казалъ: „Божия работа е това!“ Защо избѣгалъ навънъ? — Отъ страхъ.

Сега, азъ ви говоря, и вие ме слушате,

но знаете ли, дали ще има землетресение, или нѣма да има? Ако този часъ стане едно силно землетресение, вие ще останете ли тукъ да ме слушате, или ще избѣгате вѣнъ? Ако землетресението е отъ първа и най-много до пета степенъ, може да ме слушате, но ако е отъ шеста до девета степенъ, не зная колко души биха останали да слушатъ бесѣдата. Вие ще питате: дали ще има още землетресения, или нѣма да има? — Опрѣдѣлено е, дали ще има землетресение, или нѣма да има. Ако ви кажа, че зная това, веднага ще ме питате какво зная, ще ставатъ ли още землетресения, или нѣма да ставатъ? Който знае това нѣщо положително, той е тихъ и спокоенъ, отъ нищо не се смущава. Нѣкога вѣнъ има силенъ вѣтъръ, но азъ зная, че той ще прѣстане слѣдъ половинъ часъ. Хората бѣгатъ, криятъ се, азъ седя тихъ и спокоенъ, наблюдавамъ врѣмето. Другъ пжтъ вали силенъ дъждъ, излива се като изъ ведро. Всички хора тичатъ, криятъ се подъ стрѣхи, подъ дървета. Азъ излизамъ, не взимамъ чадъръ съ себе си. Които ме виждатъ, че излизамъ безъ чадъръ, чудятъ се, казватъ: липсва нѣщо на този човѣкъ! Обаче, не се минаватъ и десетъ минути, и дъждътъ спира. Другъ пжтъ денътъ е горещъ, не се седи вѣнъ. Азъ излизамъ, взимамъ си дреха, чадъръ, а хората сж леко облѣчени. Слѣдъ малко врѣме на небето се явяватъ тъмни облаци, започва да вали, и врѣмето се изстудява. Азъ прѣд-виждамъ, какво ще бжде врѣмето.

Единъ мой приятелъ ми разправяше слѣдното: „Единъ день излизамъ на разходка съ единъ свой познатъ, ученъ човѣкъ, който минаваше за астрономъ. По едно врѣме отъ западъ се зададе единъ тъменъ, черенъ облакъ. Питамъ своя познатъ: „Какъ мислишъ, ще вали ли дъждъ? — Да, ще вали и хубаво ще ни измокри. Казвамъ му: „Не, нѣма да вали, защото има едно условие, което ще попрѣчи на облака. — Кое е това условие? — Понеже мѣсечина-

та е пълна, тя ще раздѣли облака на двѣ — едната половина ще отиде на югъ, а другата половина на сѣверъ — и нѣма да капне нито една капка дъждъ. И наистина, слѣдъ малко облакътъ се раздвои и не валѣ. По-нататъкъ азъ не му обяснихъ причинитъ за това явление, но му обърнахъ внимание върху факта, че съврѣменнитъ хора не познаватъ всички явления, които ставатъ въ природата. Когато въ врѣме на пълнолуние по небето има дъждовни облаци, дъждътъ закъснява съ 24 часа. Луната произвежда извѣстни колебания въ воднитъ капки.“

Казвамъ: животътъ, който прѣкарваме на земята, и условията, които Богъ ни е далъ, трѣбва да се използватъ разумно. Всички хора трѣбва да знаятъ, че благата, които иматъ, сж дадени отъ Бога. Нешастията, страданията въ свѣта сж допуснати пакъ отъ Бога. Въ края на краищата, обаче, всѣки човѣкъ ще разбере, че Божиата Любовь седи надъ всички страдания и нещаствия, както и надъ злото въ свѣта. Ето защо, всѣки, който отива при Бога, получава двоенъ дѣлъ. Ако кракътъ му е счупенъ, Богъ ще каже: „Дайте му по-хубавъ кракъ!“ Ако окото му е извадено, Той ще каже: „Дайте му по-хубаво око!“ Любовта всѣкога дава на човѣка повече, отколкото той е изгубилъ. Колкото повече страда човѣкъ, толкова по-добрѣ е за Божественото въ него. Хора, които сж страдали повече, сж по-благородни отъ тия, които не сж страдали толкова. Питамъ: коя земя е по-добра: ораната или неораната? Кой хлѣбъ е по-хубавъ: омѣсенитъ или неомѣснитъ? Кой плодъ е по-вкусенъ: зрѣлиятъ или незрѣлиятъ? Като знаете тия факти, защо искате нѣща, които днесъ не сж полезни за васъ? Защо искате щастие, богатство, когато тия нѣща нѣма да ви ползватъ? Богатството на човѣка седи въ любовта, която той може да прояви въ даденъ случай къмъ нѣколко лица. Ако единъ човѣкъ още, като стане сутринъ, може да обикне десетъ души изъ цѣлия свѣтъ, съ всич-

кото си сърце, той може да стане богатъ. Ако човѣкъ може да обикне десетъ души, както трѣбва, той може да стане и ученъ. Слѣдователно, нашиятъ успѣхъ въ свѣта зависи отъ любовта, която проявяваме къмъ другитѣ. Любовта е динамическа сила, която може да прѣустрои човѣшкото тѣло, човѣшкото сърце, човѣшкия умъ и човѣшката воля.

Казва се въ Писанието: „Ще имъ дамъ нови сърца“. Каменното, жестокото сърце на съврѣмения човѣкъ трѣбва да се видоизмѣни, да придобие нова, по-хубава, по-финна материя. Божественото Слово, което слушате всѣки день, трѣбва да стане за всички хора жива, положителна наука. Постигне ли ви нѣкакво нещастие или страдание, трѣбва да знаете, какъ да си помогнете. Намѣрите ли се прѣдъ нѣкой неразрѣшенъ въпросъ, веднага трѣбва да направите връзка съ по-висши и разумни същества отъ васъ, отъ които да получите отговоръ на въпроса. Вие трѣбва да бждете напълно убѣдени въ това, дали правилно сте направили тази връзка. Често ви говоря за невидимия свѣтъ, но вие убѣдени ли сте въ неговото съществуване? Имате ли радио въ себе си, вие ще можете да се разговаряте съ съществата отъ този свѣтъ и нѣма да се съмнявате въ това, което ви се говори. Азъ не говоря за обикновеното радио, съ което съврѣменнитѣ хора си служатъ, но разбирамъ вътрѣшното радио, което всѣки човѣкъ има, но трѣбва да го развие, за да може да се ползува отъ него. Съобщенията съ това радио не могатъ да ставатъ всѣкога, когато човѣкъ пожелае. Соломонъ е казалъ: „За всѣко нѣщо въ свѣта има опрѣдѣлено врѣме“. Сжщиятъ законъ се отнася и за радиото, съ което хората си служатъ днесъ. Има редъ причини, които прѣпятствуватъ на хората да се съобщаватъ съ това радио, когато искатъ. Слѣдователно, всѣки човѣкъ, който иска да развие или възстанови дѣятелността на своето духовно радио, най-първо трѣбва абсолютно да

изключи съмнѣнието отъ себе си. Изключи ли се съмнѣнието, хората ще чуватъ гласове отъ невидимия свѣтъ, ще могатъ да се разговарятъ и съ ангелитѣ.

Днесъ ученитѣ хора правятъ опити да чуятъ гласа на атомитѣ. Съ помощта на микрофонитѣ, които усилватъ звука три милиарда пжти, тѣ сж успѣли да доловятъ гласа на атомитѣ. По сжщия начинъ ще чуятъ и гласа на микробитѣ. Единъ день, съ още по-усъвършенствуванни микрофони, ученитѣ хора ще успѣятъ да чуятъ мелодичния гласъ на ангелитѣ, на светиитѣ, на гениитѣ отъ другия свѣтъ. Мнозина ще кажатъ: тия работи не сж за насъ. — Кои работи сж за васъ? Ако вие сте богатъ човѣкъ, който има въ касата си 10,000 златни монети и всѣка сутринъ ги прѣброява, послѣ заключва въ касата и на другия день повтаря сжщото, какво ще спечелите отъ тѣзи пари? Прѣзъ цѣлия си животъ броеите тѣзи пари, въздъхвате прѣдъ тѣхъ, радвате имъ се, но тѣ пакъ си оставатъ 10,000 монети. Ако вие прѣзъ цѣлия си животъ сте мислили, какъ да приложите Божията Любовь и Божията Мждрость и сте намѣрили начинъ, какъ да се съобщавате съ невидимия свѣтъ, вие сте разрѣшили вече една отъ задачитѣ на своя животъ. Това ще ви повдигне прѣдъ лицето на Бога и ще израстете прѣдъ собственитѣ си очи. Че другитѣ хора висчитатъ глупавъ, невѣжа—това нищо не значи. Вие знаете, че имате такова изкуство, каквото другитѣ хора нѣмагъ. Какво по-хубаво отъ това, човѣкъ да намѣри магическата пржчица и да се движи съ нея навредъ изъ свѣта? Като срещнете такъвъ човѣкъ, ще го питате: дѣ живѣешъ? — Дѣто очитѣ ми видятъ, дѣто Богъ ми е опрѣдѣлилъ. — Гладенъ не ходишъ ли? — Не. Всѣкога съмъ ситъ. — Дрежи за обличане имашъ ли? — Имамъ, каквито пожелаа и когато пожелаа. — Какъ постигашъ всичко това? — Съ магическата си пржчица. Удрямъ съ нея, и веднага прѣдъ мене се изпрѣчва голѣмъ, хубавъ палатъ. Влѣза

вжтрѣ, измѣя се, прѣоблѣка се, стопля се, нахраня се и отново удрямъ съ пржчицата. Палатътъ изчезва. — Неприатели имашъ ли? — Нѣмамъ. Ами приятели имашъ ли? — Имамъ. Докато магическата пржчица е въ ржката ми, всички добри хора сж съ мене. Изгубя ли тази пржчица, изгубвамъ всички приятели. Тогава всички хора ми ставатъ неприатели. И ако нѣкой човѣкъ се оплаква, че е нещастенъ, че изгубилъ приятелитѣ въ живота си, казвамъ: този човѣкъ е изгубилъ своята магическа пржчица. Когато Мойсей бѣше на Синайската гора и слѣзе оттамъ съ скрижалитѣ, върху които бѣха написани Божиитѣ заповѣди, Богъ му каза: „Ще пазишъ тѣзи скрижали да не се счупятъ. Не ги ли опазишъ, свѣтътъ ще изпадне въ голѣми нещастия и изпитания, а ти самъ ще се намѣришъ въ чудо“. Обаче, Мойсей не можа да издържи на тази заповѣдъ. Когато слѣзе отъ Синайската гора и отиде между своя народъ, той видѣ, че въ негово отсъствие евреитѣ си бѣха направили свой идолъ — златно теле — и скачаха наоколо му. Мойсей бѣше голѣмъ патриотъ. Душата му се наскърби отъ постѣпката на евреитѣ, че бѣха изневѣрили на Бога, затова хвърли скрижалитѣ и ги строши.

И тъй, тия двѣ плочи, за които ученитѣ казватъ, че се движатъ и отиватъ къмъ екуатора, за да се намѣстятъ, това сж плочитѣ на Мойсея, които той строши. Сега се пише новъ законъ на земята. Мойсей повторно иде на земята, носи двѣтѣ плочи, за да ги възстанови, да покаже прѣдъ свѣта написанитѣ отъ пами-вѣка Божии закони, Божии заповѣди. Щомъ се възцарятъ Божиитѣ закони на земята, тя ще прѣстане да се тресе.

Питамъ: какво ще кажатъ ученитѣ хора на това отгорѣ? Каквото и да кажатъ тѣ, свѣтътъ трѣбва да знае, че двѣтѣ плочи, за които говорятъ съврѣменнитѣ учени, това сж двѣтѣ плочи на Мойсея, скрижалитѣ, които той строши. Когато тѣзи двѣ плочи се съединятъ и отидатъ къмъ ек-

ватора, земята вече нѣма да се тресе. Екуаторътъ прѣдставлява Божия законъ — великата Божия Любовъ. На първата плоча Богъ пише: „Да възлюбишъ Господа Бога твоего съ всичката си душа, съ всичкото си сърце, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила.“ На втората плоча Богъ написа всички граждански закони: „Не убий, не кради, не прѣлюбоудѣйствувай и т. н.“.

Казвамъ: сжщо така у всѣки човѣкъ има двѣ плочи, които се движатъ къмъ екуатора, и отъ това движение ставатъ вжтрѣшнитѣ землетресения. Отъ редъ години се проповѣдва на съврѣменнитѣ хора, че въ свѣта ще станатъ коренни прѣобразования, отъ които всички хора, учени и прости, ще поумнѣятъ. Нѣма да остане човѣкъ въ свѣта, комуто дѣската да не се намѣсти.

Въ 20. глава на Откровението, 1 — 2 стихъ се казва: „И видѣхъ, че слизаше отъ небето ангелъ, който имаше ключа отъ бездната и верига голѣма въ ржката си. И улови змея, староврѣменната змия, който е дяволъ и сатана, и върза го за тисящи години“. Мнозина отъ религиознитѣ и ученитѣ хора намиратъ, че писаното въ тази глава, по врѣме и събития, съотвѣтствува на 20. вѣкъ. Днесъ свѣтътъ се управлява отъ Луцифера. Ангелътъ, обаче, знае законитѣ на небето и на земята, затова хваща Луцифера и го вързва съ верига за тисящи години. Но той не седи миренъ: рита, чупи плочитѣ, разтрѣсва земята. Тѣй щото, землетресението въ България показва, че дяволътъ се вързва. Нѣкои питатъ: кога ще прѣстане землетресението? — Когато завържатъ дяволътъ много добръ, да не може да рита, да не върши зло, да стане безопасенъ за хората. И сега, между многото теории за причинитѣ на землетресенията, имайте прѣдъ видъ и послѣдната, която ви казахъ. Ако знаете повече, това ще е добръ за васъ. Българитѣ казватъ: „Отъ много глава не боли“. Човѣкъ трѣбва да знае да съпоставя фактитѣ. При съпоставяне на фактитѣ, трѣбва да се спазва

слѣдния законъ: когато фактитѣ се съпоставятъ разумно, свѣтлина се произвежда. Не се ли съпоставятъ разумно, свѣтлина не се произвежда. Разумното съпоставяне на фактитѣ изисква вѣрностъ въ мислитѣ, при което се забѣлѣзва, че между всички явления въ свѣта сжществува тѣсна връзка. Това показва, че въ свѣта едновременно работятъ разумни сили, които се подчиняватъ на една Висша Разумна сила. Слѣдователно, всѣко нѣщо, което става въ свѣта, не е произволно. То има свое прѣдназначение, свой дълбокъ смисълъ.

„Гласъ отъ Господа, Който дава въздаяние на неприятелитѣ си“. Днесъ българитѣ, както и всички народи по цѣлия свѣтъ, трѣбва да се научатъ да разбиратъ този гласъ и да Го слушатъ. Тѣй щото, всички хора, които още се осмѣляватъ да лъжатъ и да крадатъ, или да не извършватъ службата си къмъ своя народъ честно, ще бждатъ, като сатаната, вързани отъ ангела за тисязци години. Които не вѣрватъ, ще се увѣрятъ. Тѣ ще бждатъ свидѣтели на тия врѣмена и ще видятъ, че Богъ не позволява да се вършатъ прѣстѣпления въ Неговия домъ. Братъ брата си не може да убива! Братъ сестра си не може да изнасилва! Синъ срѣщу баща си, или дѣщеря срѣщу майка си не може да възстава! Всѣки, който иска да бжде „човѣкъ“ въ пълния смисълъ на думата, трѣбва да има свещено понятие за Бога. Дойде ли ви нѣкаква мисълъ за Него, сърцето ви трѣбва изцѣло да трепне, а душата ви да се изпълни съ великата Негова Любовь. Погледнете ли къмъ небето, съ всички негови свѣтила, погледнете ли къмъ хората и къмъ всички жизи сжщества, да почувствувате, че въ всичко това се проявява Божията Любовь, навредъ прониква Божиятъ Духъ.

Нѣкои казватъ: ние искаме да видимъ Бога. — Какъ ще Го видите? Да допуснемъ, че вие живѣте покрай морето, и нѣкой вашъ приятелъ ви пише, че ще ви посѣти. Вие излизате на брѣга и отдалечъ наблюдавате съ бинокълъ приближава-

нето на парахода. Виждате ли веднага вашия приятелъ? — Не. Най-напрѣдъ виждате само дима на парахода. Послѣ едва забѣлѣзвате мачтата и най-послѣ виждате и парахода. Обаче, приятелътъ си още не виждате. Щомъ параходътъ спре на брѣга, вие виждате вече своя приятелъ.

Казвамъ: ние не виждаме никакво землетресение, отъ което съврѣменнитѣ хора се плашатъ. Ние виждаме нѣщо красиво, което иде въ свѣта. За ра умнитѣ хора землетресението е гласъ на Господа. Той говори сега въ България и по цѣлия свѣтъ. Землетресението въ България се прѣдизвиква отъ пристигането на единъ грамаденъ параходъ, съ грамадна енергия, който носи своето голѣмо благословение за българския народъ. Понеже българитѣ сж малко своенравни, този параходъ иде, като великъ тѣхенъ Учителъ, да ги поразтърси малко. Когато тѣ Го послушатъ и изправятъ живота си, земята ще се олегне, и ще се възстанови първоначалния редъ и порядъкъ. Землетресението е законъ, който възстановява хармонията въ свѣта, уравнива противодѣйстващитѣ сили на земята. Когато всѣки човѣкъ поотдѣлно се обърне къмъ Господа съ всички си умъ и съ всичкото си сърце, и когато всички народи поотдѣлно се сбърнатъ къмъ Господа съ всичкото си сърце и съ всички си умъ, и когато най-послѣ цѣлото човѣчество се обърне къмъ Господа съ всички си умъ, съ всичкото си сърце, съ всичката си душа и сила, тогава и землетресенията ще прѣстанатъ.

Всички хора, всички народи съставляватъ едно цѣло. Докато всички живѣемъ въ това цѣло, еднакво ще познаваме Божия законъ, еднакво ще изпълняваме Неговата воля и въ резултатъ на това всички ще живѣемъ въ закона на свободата. Въ закона на цѣлото всѣки човѣкъ, всѣки народъ ще има възможностъ да се прояви отдѣлно, като човѣкъ, като народъ, и да реализира всички красиви копнежи на своята душа отъ неза-

помнени врѣмена на битието. Който иска да има домъ, ще има; който иска да има другари, ще има; каквото пожелае, ще го придобие; при това, всичко ще бѣде направено отъ най-фина материя—нищо ще се разваля, нито ще се изцапва и т. н. Ще кажете: „Това сж приказки отъ 1001 нощ.“ — Не, това не сж приказки. Това нѣщо може да стане още този моментъ, но всички ще трѣбва да напуснете тѣлата си и да излѣзете навънъ. Ако прѣди 2 – 3 години бѣха казали на чирпанлии и пловдивчани всички да излѣзатъ вънъ и да отправятъ една обща молитва къмъ Бога, не биха послушали, нѣмаше да излѣзатъ. Но сега, когато стана землетресението, вжтрѣ въ десетъ секунди, всички излѣзоха навънъ. Защо? — Понеже Господъ говори сега. Ако не бѣха излѣзли, щѣха да останатъ затрупани подъ кжщитѣ си. Страшно е живъ човѣкъ да бѣде затрупанъ подъ земята! Нѣма по-страшно нѣщо отъ това, да знаешъ, че ти си затрупалъ подъ своята мисль и своитѣ желанія, всички блага, които Богъ ти е далъ, безъ да си ги използвалъ разумно. Нѣма по-големо блаженство отъ това, да съзнаешъ, че разумно си изпълнилъ всичко онова, за което си роденъ.

И тъй, този е пжтътъ, къмъ който трѣбва да се стремятъ всички добри хора. Всичко добро въ свѣта може да се постигне. Не мислете, че красивиятъ, добриятъ животъ иде отъ само себе си. Работа се изисква! Религиозниятъ човѣкъ работи чрѣзъ религията; учениятъ човѣкъ работи чрѣзъ науката. Обаче, както религията, така и науката сж само частично проявление на живота. Тѣ сж само частични вжтрѣшни врѣзки на цѣлокупния животъ. На небето, въ Божествения свѣтъ религия не съществува. Тамъ съществува само Любовь. Понеже Любовьта не може да се прояви на земята, затова на земята се проявява религията. И сега, ако искате да изпълните волята Божия, непрѣменно трѣбва да замѣстите религията съ Любовьта. Тогава всѣки, който ви обича, ще бѣде свещеникъ

и служителъ въ вашия храмъ. На този свещеникъ и служителъ вие нѣма да плащате. Това разбираме ние подъ думитѣ: „Даромъ ще работите“. Даромъ ще работите, но въ името на Любовьта. Такъвъ е животътъ на разумнитѣ хора. Научите ли се да живѣте на земята съобразно законитѣ на Любовьта, нѣма да се минатъ много години, и ще ви задигнатъ въ другъ нѣкой свѣтъ. Послѣ и оттамъ ще ви задигнатъ, ще пжтувате каго пжтникъ отъ свѣтъ въ свѣтъ, дѣто ще прѣбивавате за малко врѣме. Земята е послѣдното ви жилище, затова върху нея ще си правите врѣменни кжщи. Вие ще се радвате на тия врѣменни кжщи, но като гледате небето, слънцето, мѣсеца и звѣздитѣ, ще знаете, че ви очаква жвотъ по-хубавъ, по-красивъ отъ земния. Да живѣте на земята, а да мечтаете за небето, това е истинската поезия въ живота. Казвате: „Ние искаме да бждемъ богати, да си поживѣемъ малко на земята.“ Живѣйте, както искате, но не забравяйте блага, които ви очакватъ въ небето.

„Гласъ на метежъ иде отъ града“. Този гласъ на метежъ постоянно се чува отъ нѣкои хора. Обаче, отъ добритѣ хора не излиза този гласъ на метежъ. Нека прѣстане вече да се чува този гласъ на метежъ отъ града!

„Гласъ отъ храма“. Нека и този гласъ отъ храма, гласъ на неразбории и смутъ въ сърцата, гласъ на разни религиозни възгледи, прѣстане да се чува!

„Гласъ на Господа, Който дава въздаяние на неприятелитѣ си“. Нека се чува гласа на Господа, Който туря всичко въ редъ и порядъкъ. Всички страдания на нашитѣ физически тѣла, всички изпитания и противорѣчия на нашитѣ сърца и умове, това е гласътъ на Господа, Който казва: „Нека всички ваши мисли, чувства и желанія въ живота ви вървятъ успоредно съ моя животъ! Прави правете пжтищата Господни!“

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 6/V. 1928 г. София

